2024-86-RE

Causa 2024-86-RE

(Ministeri Fiscal c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 577-2024. Recurs d'empara

Aute del 17 de febrer del 2025

BOPA núm. 24, del 26 de febrer del 2025

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 20 de desembre del 2024, pel Ministeri Fiscal, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 14 de juny del 2024, dictada pel Tribunal de Corts, i, contra la sentència del 4 de desembre del mateix any, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats i que anul·li les resolucions impugnades amb la retroacció fins al moment anterior a haver-se dictat la sentència de primera instància;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Josep-D. Guàrdia Canela;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 14 de juny del 2024, el Tribunal de Corts va dictar una sentència mitjançant la qual absolia a A. M. S. A. i a M. R. B. del delicte de xantatge.

1.2. Tant el Ministeri Fiscal, com l'acusació particular van presentar recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 4 de desembre del 2024, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què desestimava ambdós recursos i confirmava la decisió de la primera instància.

1.3. El 20 de desembre del 2024, el Ministeri Fiscal va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 14 de juny del 2024, dictada pel Tribunal de Corts, i, contra la sentència del 4 de desembre del mateix any, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal exposa que va formular acusació davant la jurisdicció ordinària contra M. R. B. i la seva advocada per un presumpte delicte major de xantatge, i que ambdues van ser absoltes, perquè els fets no van quedar provats.

- No obstant això, el Ministeri Fiscal considera que ni el Tribunal de Corts, ni la Sala Penal han tingut en compte totes les proves de càrrec presentades, ni han respectat les regles de la sana crítica en la valoració de la prova, i, per tant, la decisió adoptada pot qualificar-se d'il·lògica, d'arbitrària i de mancada de motivació.

- També destaca que la sentència de la primera instància contenia errors, que van ser mantinguts per la de la segona instància i que, per tant, s'ha aplicat una interpretació vàcua, irraonable i absurda.

- I si bé reconeix que la valoració de la prova correspon a la jurisdicció ordinària, en aquest cas, no es tracta d'un desacord amb el resultat probatori, sinó d'una transgressió de les regles de la sana crítica en la valoració de la prova, havent inclús omès valorar algunes proves i havent comès errors en la valoració d'algunes altres, motius pels quals considera que s'han vulnerat els seus drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, tenint present que el Ministeri Fiscal actua en nom dels ciutadans i de la societat en general, en interès de la llei i en defensa de la qualitat de l'Estat democràtic i de Dret.

- El Ministeri Fiscal posa en relleu de manera concreta que les versions de les processades van anar variant al llarg del procediment, que es contradeien entre elles i inclús amb elles mateixes i amb les proves que fixaven dades objectives. I en dona diversos exemples.

- En canvi les declaracions de la part denunciant i de la seva esposa han estat sempre les mateixes en totes les situacions i, en definitiva, allò que va quedar clar és que se li exigia el pagament de 200.000,00 € a canvi de no denunciar-lo, quantitat fonamentada en dos informes elaborats per especialistes.

- En qualsevol cas, el Ministeri Fiscal al·lega que no s'han analitzat les declaracions de les processades, ni les seves actituds processals, ni les seves posicions jurídiques en el marc de la

causa.

- Respecte de les declaracions efectuades pel denunciant i la seva esposa, considera que els tribunals ordinaris no justifiquen de manera suficient el per què s'afirma que tenen una animadversió palpable en les seves declaracions i que, per tant, no es pot descartar que actuïn amb ànim de revenja, però sobretot no justifiquen en què es basen per descartar la versió de l'esposa.

- En conclusió, manifesta que s'ha efectuat una valoració de la prova molt fragmentària i incompleta, ja que tenint moltíssims elements per valorar, s'ha conclòs bàsicament sobre una apreciació subjectiva que a hores d'ara no trobem justificada.

- Afegeix que en segona instància s'introdueix una afirmació incorrecta que qüestiona la regularitat i la consistència en el temps de la versió del denunciant i de la seva esposa: aquests quan feien referència a la destinatària de la meitat dels diners, volien dir la mare de la nena i no l'advocada, com creu comprendre la Sala Penal.

- Pel que fa a les declaracions de l'agent de policia, el Ministeri Fiscal considera que se n'ha fet una interpretació parcial i il·lògica, que ha conduit a una resolució irraonable. En síntesi, el Tribunal de primera instància no va valorar allò que va dir l'agent i el de segona instància, en la mateixa línia, va recuperar manifestacions sobre coses que l'agent va dir que no tenien cap importància i va ometre allò que sí tenia interès per a la causa.

- Sobre el contingut de la carta enviada per l'advocada al denunciant, considera que el seu contingut s'ha de valorar tenint en compte les declaracions de les processades, de l'agent de policia i dels testimonis, i tot i ser una carta tipus, queda clar que es vol instar una negociació i sinó es començarà l'acció judicial.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats i que anul·li les resolucions impugnades amb la retroacció fins al moment anterior a haver-se dictat la sentència de primera instància.

2.2. Argumentació de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia

- Atès que el Ministeri Fiscal impugna la valoració de la prova, la Sala Penal manifesta que en aquest àmbit s'ha de limitar a verificar si les conclusions assolides pel Tribunal de Corts en aquesta valoració són congruents amb els resultats probatoris i si s'ajusten als criteris generals del raonament lògic en concordança amb les regles de l'experiència comunament admeses.

- Per tant considera que, en aquesta nova instància i sense haver presenciat personalment la prova, només es pot apartar de la valoració de la prova efectuada pel Tribunal de Corts, si la valoració d'una declaració conduís a un resultat il·lògic i, de manera excepcional, si concorren circumstàncies de les quals es desprengués de forma inequívoca i objectiva la falsedat d'un testimoni acollit com a cert, o la certesa d'un que no hagués estat tingut en compte.

- Recorda que les simples discrepàncies en la valoració de les proves no constitueixen un error de valoració, sempre que la sentència sigui lògica i raonable, encara que no sigui l'única possible.

- Afegeix que no es tracta de substituir el criteri del Tribunal de Corts pel de les parts apel·lants, encara que la seva valoració pugui ser també jurídicament raonable, precisament perquè és la directa percepció de les proves, aquella que situa el tribunal davant el qual s'ha practicat amb immediació, en una posició privilegiada per a la seva valoració, la qual manca al tribunal de segona instància, que només la pot modificar si no es constata que aquesta valoració no supera els estàndards de racionalitat que demana el dret a la tutela judicial efectiva de les parts, en aquest cas, de les parts acusadores.

- Seguidament, la Sala Penal analitza la valoració de les proves efectuades pel Tribunal de Corts, destacant que no hi havia cap prova directa sobre els fets objecte de l'acusació, atès que les dues úniques persones presents en la reunió en què presumptament es va tractar la informació relativa al pagament de 200.000,00 € a canvi de no denunciar els tocaments sexuals soferts per la filla de la clienta, no van declarar, acollint-se al deure del seu secret professional.

- Considera que les declaracions del denunciant i de la seva esposa són les d'uns testimonis de referència que tenen un valor limitat.

- Així mateix, analitza la valoració concreta del desenvolupament dels fets per part del Tribunal de Corts, mitjançant el qual va arribar a la conclusió que els fets objecte d'acusació no es podien considerar provats.

- Després d'aquesta acurada anàlisi considera que el Tribunal de Corts va valorar de forma lògica i

raonable les proves per arribar a la també raonable conclusió que d'aquestes no es podia considerar provat amb la seguretat necessària que en aquella reunió l'advocada exigís el pagament de 200.000,00 € per no denunciar uns abusos sexuals, ja que no es podien descartar altres possibles continguts com la negociació de la responsabilitat civil derivada del delicte i la forma d'acabar amb els comentaris difamatoris sobre la menor que tant havien desestabilitzat a la mare i a la filla.

- Conclou que el Tribunal de Corts va fer una correcta aplicació del *principi in dubio pro reo* davant d'unes proves que podrien admetre diverses interpretacions.

- Per aquests motius, desestima els recursos d'apel·lació interposats pel Ministeri Fiscal i per l'acusació particular.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. No és la primera vegada que el Ministeri Fiscal interposa un recurs d'empara davant d'aquest Tribunal Constitucional per una suposada vulneració dels drets i de les llibertats fonamentals, després que la Llei qualificada del 22 d'abril de 1999 modifiqués la Llei qualificada d'aquest Tribunal Constitucional i, singularment, l'article 94 que atribuïa al Ministeri Fiscal la legitimació per interposar el recurs d'empara quan amb aquesta finalitat se li dirigia el "*subjecte afectat*" i el Ministeri Fiscal ho estimava procedent. La sentència d'aquest Tribunal del 12 d'octubre del 2020 (causa 2020-45-RE), després de recordar l'origen del recurs d'empara, cita com a precedents la sentència del 15 de maig del 2017 (causa 2016-60-RE) i de l'11 de febrer del 2019 (causa 2018-37-RE), entenent que en els dos supòsits de fet analitzats en aquestes resolucions, el Ministeri Fiscal havia actuat com a substitut processal del subjecte afectat. I arriba a la conclusió de reconèixer-li la legitimació processal, reconeixement que s'ha de reiterar en aquest cas, tot i que costi d'entendre que es defensen drets fonamentals i llibertats públiques quan es pretén la condemna de dues persones encausades que han estat absoltes en les dues instàncies de la jurisdicció ordinària i sense que la part acusadora particular hagi interposat recurs d'empara.

3.2. Com ja ha declarat aquest Tribunal Constitucional, en l'aute del 10 de maig del 2024 (causa 2024-19-RE), el Ministeri Fiscal, segons disposa l'article 93.1 de la Constitució i desplega l'article1 de la seva Llei reguladora, té com a missió "*vetllar per la defensa i aplicació de l'ordre jurídic i promoure l'aplicació de la llei per a la salvaguarda dels drets dels ciutadans i la defensa de l'interès general*". En cas de vulneració del dret fonamental a la jurisdicció, el Ministeri Fiscal està legitimat per demanar empara davant el Tribunal Constitucional, de conformitat amb l'article 102 c) de la Constitució. La possibilitat d'interposar recurs d'empara resulta també, segons l'article 87.1 de la Llei

qualificada del Tribunal Constitucional del fet d'haver ostentat la condició de part en el procediment resolt per la sentència que impugna. I l'article 3.11 de la seva Llei reguladora explicita de la mateixa manera la seva possibilitat de constituir-se com a part en els recursos o judicis d'empara constitucional. Així ho va reconèixer també expressament la sentència d'aquest Tribunal del 13 de juny del 2022 (causa 2022-24-RE). Cal remarcar, però, que en aquesta darrera resolució es tractava del dret d'accés a la jurisdicció per incoar un procés de responsabilitat penal contra un batlle i el recurs va ser estimat. En la primera, en canvi, amb un supòsit més similar al que ara ens ocupa, el recurs d'empara s'interposava contra l'absolució d'una persona que havia estat condemnada en primera instància i absolta en mèrits del recurs d'apel·lació que va interposar; i, la demanda d'empara va ser inadmesa a tràmit.

3.3. L'objecte del litigi constitucional que ara ens ocupa rau en el fet que el Ministeri Fiscal considera que, tant la sentència de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia del 4 de desembre del 2024, com la sentència del Tribunal de Corts del 14 de juny del mateix any, vulneren el dret a la jurisdicció, en els seus vessants del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret i del dret a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i a l'article 6 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals. L'extens (43 pàgines) i ben fonamentat recurs d'empara s'ha formulat dins del termini hàbil i en la forma legal establerta als articles 88 i 36 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional. La resolució de la Sala Penal és recurrible en empara, d'acord amb l'article 86 de la mateixa Llei qualificada i també es pot considerar així la del Tribunal de Corts. Per tant, des d'aquest punt de vista la demanda hauria de ser admesa a tràmit. Cal, però examinar si la infracció denunciada presenta el necessari contingut constitucional que exigeix l'article 37.2 de la Llei qualificada d'aquest Tribunal.

3.4. La demanda s'inicia recordant la doctrina jurisprudencial d'aquest Tribunal segons la qual la valoració de la prova correspon a la jurisdicció ordinària, però al·legant també algunes resolucions d'aquest Tribunal -sentències del 7 de setembre del 2011 (causa 2011-10-RE), del 13 de juliol del 2020 (causa 2019-81-RE) i del 12 d'octubre del 2022 (causa 2022-25-RE)-, que matisen aquest principi rector. De tota manera, resulta escaient constatar que en totes les causes citades, el Ministeri Fiscal es va oposar al recurs i en dues d'elles (la primera i la darrera), el recurs d'empara va ser desestimat.

3.5. En el raonament "*previ*", el Ministeri Fiscal manifesta al·legar greuges respecte a la valoració de la prova efectuada per la jurisdicció ordinària. I a aquest efecte anuncia la seva voluntat de "*reproduir (...) la prova i el relat (...) que vam presentar per davant de la jurisdicció ordinària*". Afirma que ho fa "*als efectes de facilitar la comprensió d'aquest Tribunal*", però dona la impressió que, malgrat conèixer sobradament la funció del recurs d'empara, pretén -com si es tractés d'un nou acte processal de conclusions o d'informe en la jurisdicció d'instància- una nova valoració de la prova i el relat d'un litigi complex que efectivament va tenir una durada de més de tretze hores i que coneix bé aquest Tribunal, encara que no constitueix competència seva tornar a pronunciar-se sobre la valoració de la prova i sobre la declaració de fets provats, llevat que impliquin la vulneració dels drets fonamentals i, singularment, del dret a la jurisdicció o de la tutela efectiva de les pretensions de les parts processals.

3.6. Després de descriure -raonaments primer i segon- els fets i les proves que sostenien l'acusació, el Ministeri Fiscal efectua una relació d'allò que, al seu entendre, constitueix un conjunt de proves no valorades i una manca de respecte de les regles de la sana crítica en la valoració d'unes altres proves practicades. Es refereix concretament a les declaracions i a les posicions jurídiques en el marc de la causa de les processades; a les declaracions dels acusadors particulars; a les declaracions dels agents de policia que van intervenir a l'inici de les actuacions; a la interpretació que considera esbiaixada de la carta del 8 de febrer del 2018 que l'advocada processada va enviar a l'acusador particular; i, a altres greuges que el Ministeri Fiscal manifesta haver exposat en el recurs d'apel·lació i sobre els quals la resolució de segona instància no es va pronunciar. En aquest darrer apartat, el Ministeri Fiscal al·lega jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans -sentències del 19 de desembre de 1990 (cas Delta c/ França), del 19 de febrer de 1991 (cas Isgrò c/ Itàlia) i del 26 d'abril de 1991 (cas Asch c/ Àustria). Aquesta jurisprudència, no obstant això, no resulta d'aplicació al cas. Efectivament els tres paràgrafs, molt similars, reproduïts en el recurs d'empara, consagren una doctrina jurisprudencial molt encertada en quant estableixen que els elements de prova normalment han de ser produïts davant els acusats, en audiència pública i amb debat contradictori, però, en tots tres casos es tractava de recursos interposats per condemnats per la jurisdicció penal i només en un d'ells -el primer- el Tribunal Europeu dels Drets Humans va declarar que la condemna s'havia produït en un procés no equitatiu.

3.7. El Ministeri Fiscal, en el seu escrit, centra la seva impugnació en la vulneració del dret a la jurisdicció en tant que, segons el seu parer, la resolució impugnada vulnera el precepte constitucional d'acord amb el qual tota decisió jurisdiccional ha de dictar-se després de la tramitació d'un procés degut i ha d'estar fonamentada en Dret. Ho fa sobre la base de l'argumentació consignada en el fonament jurídic anterior que aquest Tribunal no pot compartir. Tot el procés va ser tramitat de forma deguda, amb molta extensió i profunditat com ja s'ha remarcat. Es van plantejar qüestions prèvies respecte d'una prova pericial; es va produir una llarga declaració de les dues persones encausades i de la parella de fet d'una d'elles; l'acusador particular i la seva esposa van declarar com a testimonis; van intervenir perits del camp de la medicina legal i de la psicologia clínica; es van reproduir elements del procés anterior, del qual aquest portava causa; van declarar dos dels policies que van participar a l'inici de les actuacions; i, van intervenir diversos degans del Col·legi d'Advocats per valorar el contingut de la carta referenciada i la naturalesa i els efectes del secret professional de les converses mantingudes entre lletrats. No deixa de ser paradoxal que per part del Ministeri Fiscal es pretengui menystenir tot aquest material probatori, produït davant de les processades, en una llarga audiència pública en presència del Tribunal sentenciador i després d'un debat contradictori que, en cap cas, va ser limitat, ans al contrari, per la presidenta del Tribunal, ni subordinat a declaracions efectuades sense alguns o tots aquests elements fonamentals.

3.8. A la mateixa conclusió desestimatòria s'ha d'arribar pel que fa a l'al·legació segons la qual les decisions -del Tribunal de Corts en primera instància i de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia en apel·lació- no estan fonamentades en Dret. En fer-ho així, i com ja es va dir en la ja referenciada sentència del 10 de maig del 2024 (causa 2024-18-RE) el Tribunal adopta, en relació amb la demanda del Ministeri Fiscal, el mateix criteri que segueix en el conjunt dels recursos d'empara, sense donar un tracte preferent, que seria infractor del principi d'igualtat de parts i de la prohibició de discriminació, a la seva pretensió que és de part encara que es tracti d'una part

singular, una *pars impartialis*, però en definitiva una part processal que intervé en els litigis conforme al principi d'igualtat d'armes. Cal, per consegüent, acarar l'escrit del Ministeri Fiscal i les resolucions recorregudes per tal de donar resposta a la sol·licitud de la part demandant i recurrent en empara. Abans, però, resulta convenient recordar la doctrina jurisprudencial reiteradament expressada per aquest Tribunal. Així ja en la sentència del 17 d'abril del 2023 (causa 2022-69-RE) fonament jurídic 3.4, es deia: "*Com ha expressat repetidament aquest Tribunal, la motivació de les resolucions és essencial per a l'emissió de la declaració de voluntat decisòria, en un o altre sentit. La decisió ha d'anar precedida de l'argumentació que la fonamenti. No cal que s'estengui amb detall a tots els arguments exposats per les parts, ni que sigui exhaustiva o extensa. Pot efectuar-se també per remissió a una altra resolució en què hi hagi la motivació que el jutjador assumeix com a pròpia. La raó profunda de l'argumentació és no causar indefensió, ja que si una resolució no es troba degudament fonamentada, la protecció jurisdiccional no és efectiva. La motivació i la fonamentació de les resolucions no implica el seu encert i òbviament no exigeix l'assentiment de les parts per a la seva validesa i eficàcia*". En la mateixa línia s'havia pronunciat el Tribunal Europeu dels Drets Humans en la sentència del 21 de gener de 1999 (cas García Ruiz c/ Espanya), en dir (paràgraf 26): "*El Tribunal recorda que, d'acord amb la seva constant jurisprudència que reflecteix un principi vinculat a la bona administració de justícia, les decisions judicials han d'indicar suficientment els motius en què es fonamenten. L'abast d'aquest deure pot variar en funció de la naturalesa de la decisió i s'ha d'analitzar a la llum de les circumstàncies de cada cas (sentències Ruiz Torija i Hiro Balani c/ Espanya del 9 de desembre de 1994, i Higgins i d'altres c/ França del 19 de febrer de 1998). Si l'article 6.1 obliga els tribunals a motivar les seves decisions, aquesta obligació no es pot entendre com que requereixi una resposta detallada a cada argument (sentència Van de Hurk c/ Països Baixos del 19 d'abril de 1994). Així, en desestimar un recurs, el tribunal d'apel·lació pot limitar-se, en principi, a adoptar els motius de la decisió presa (sentència Helle c/ Finlàndia del 19 de desembre de 1997)*".

3.9. Aplicant aquesta doctrina al cas específic que ens ocupa, la decisió absolutòria del Tribunal de Corts va precedida d'una sòlida argumentació que la fonamenta. Detalla els fets que han quedat provats (resultant primer) i després de resoldre una qüestió prèvia sobre la nul·litat o la valoració de la declaració dels policies que van prendre la primera declaració d'una de les processades (considerant primer), manifesta de manera inequívoca i rotunda (considerant segon) que "*Els fets de l'acusació no han estat provats*". I ho fa sobre la base d'una extensa i detallada valoració, tant de la prova directa (en tres llargs paràgrafs), com de la prova indiciària (en nou paràgrafs d'encara més ample contingut).

3.10. La sentència de la Sala Penal, en primer terme -considerant primer- examina, per desestimar-la, una eventual nul·litat de la sentència i del judici per manca d'imparcialitat del Tribunal de Corts. El fet que el recurs d'empara no torni a plantejar aquesta qüestió, excusa del seu tractament en aquesta seu. Respecte del fons de l'assumpte, el considerant segon revisa l'apreciació de les proves efectuada pel Tribunal d'instància, arribant a la conclusió que "*el tribunal en la segona instància (...) no pot modificar-la en perjudici de l'acusat si no es constata que la valoració de les proves no supera els estàndards de racionalitat que demanda el dret a la tutela judicial efectiva de les parts, en aquest cas, acusadores*". I és en els considerants tercer i quart on es detalla de manera acurada i precisa que la valoració de les proves, directes i indirectes o indiciàries compleix els criteris que la llei exigeix. Cap retret es pot fer a la resolució recorreguda en empara. Parafrasejant la doctrina continguda en l'esmentada sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans en el cas García Ruiz

c/ Espanya (paràgraf 28), en particular no li correspon a aquest Tribunal examinar els errors de fet o de dret presumptament comesos per un tribunal de la jurisdicció ordinària, llevat i en la mesura que hagin pogut infringir els drets i llibertats protegits per la Constitució i el Conveni, ja que aquests textos legals garanteixen el dret a un procés degut, és a dir, a un judici just i equitatiu, però no regulen l'admissibilitat de les proves, ni la seva valoració, unes qüestions que, per tant, corresponen principalment al dret intern i als tribunals nacionals de la jurisdicció ordinària (sentència Schenk c/ Suïssa del 12 de juliol de 1988).

3.11. La funció de l'òrgan judicial que coneix d'una causa és arribar a la convicció de la comissió, o no, d'un determinat delicte, més enllà de tot dubte raonable -*beyond a reasonable doubt (b.a.r.d.*) en la ja estesa terminologia anglosaxona. Així ho va declarar ja aquest Tribunal en la seva sentència del 17 d'abril del 2023 (causa 2022-69-RE). En el nostre tradicional ordenament jurídic aquest principi es recolza en la presumpció d'innocència i s'encarna en l'expressió *in dubio pro reo*. I si, com resulta de la sentència recorreguda, el Tribunal de Corts va tenir dubtes sobre el contingut i el resultat de la reunió de l'advocat de l'acusador particular i de l'advocada -també processada- de l'encausada, la seva decisió absolutòria no pot considerar-se que vulneri el dret a la jurisdicció.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2024-86-RE interposat pel Ministeri Fiscal contra la sentència del 14 de juny del 2024, dictada pel Tribunal de Corts, i, contra la sentència del 4 de desembre del mateix any, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

2. Notificar aquest aute al Ministeri Fiscal, al Tribunal de Corts i a la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 17 de febrer del 2025.

Joan Manel Abril Campoy

President

Pere Pastor Vilanova

Vicepresident

Josep-D. Guàrdia Canela

Magistrat

Jean-Yves Caullet

Magistrat